

Ηγάπα νὰ πιστεύῃ ὅτι ἡ προσευχὴ τῆς μητρός του ἐτελεσφόρησεν τὰ συμβάντα δὲ τοῦ βίου αὐτοῦ τὰ τε εὐτυχὴ καὶ δυστυχὴ πάντοτε ἀπέδιδεν εἰς τὴν θεῖαν Πρόνοιαν.

Η ΕΞΕΓΕΡΣΙΣ ΤΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΩΣ

Ἐτελεύτησεν ἄρτι ἐν Παρισίοις εἰς τῶν διαπρεπεστάτων σοφῶν καὶ συγγραφέων τῆς Γαλλίας, ὁ Λιττρέ, ἀνὴρ μέγα ἐν τῷ ἐπιστημονικῷ κόσμῳ κτησάμενος κύρος ἕνεκα τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ. Ἀνῆκε εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Αὐγούστου Κόντ ιδρυθεῖσαν σχολὴν τῆς θετικῆς φιλοσοφίας ((*philosophie positiviste*)) μετὰ πολλοῦ ζήλου ὑπερμαχήσας τῶν δογμάτων αὐτῆς. Ἦτο ἀδάπτιστος, ἄθεος· περιεφρόνει καὶ ἐνέπαιζε τὴν θρησκείαν τοῦ ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ σταυρωθέντος ὑπὲρ τῶν ἁμαρτιῶν τοῦ κόσμου. Ἀλλ' ὀλίγας ἐβδομάδας πρὸ τῆς τελευτῆς αὐτοῦ τὸ πνεῦμα τοῦ διαταράσσεται ὑπὸ μελαγχολικῶν σκέψεων· ἐξηγέρθη ἡ συνείδησις αὐτοῦ καὶ κατείδε τὸ βάραθρον εἰς ὃ ἐξωθεῖτο· ἐπίστευσεν τότε εἰς τὴν μέλλουσαν ζωὴν καὶ εἰς τὴν ἀνταπόδοσιν, ἣν τέως πεισμόνως ἤρνεϊτο. Προσκαλεσάμενος ἱερεῖα ἐξωμολογήθη, τὴν δὲ προτεραίαν τοῦ θανάτου αὐτοῦ βαπτισθεὶς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ ἐκοινωνήσας τῆς θείας εὐχαριστίας. Ἐδεήθη τοῦ Θεοῦ νὰ συγχωρήσῃ τὰς ἁμαρτίας αὐτοῦ καὶ μετὰ συντριβῆς καρδίας ἐπεκαλεῖτο τὸ ὄνομα τοῦ Αὐτρωτοῦ, ὃν ἐν τῷ βίῳ περιεφρόνει· τὸ ὄνομα δὲ τοῦτο προφέρων παρέδωκε τὸ πνεῦμα εἰς τὸν πλάστην. Μέγα τὸ ἔλεος τοῦ ὑψίστου καὶ μεγάλη ἡ ἐν τῇ καρδίᾳ φωνὴ τῆς συνειδήσεως ἥτις εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ.

Ο ΜΑΡΤΥΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑΣ

Δὲν εἶναι μυθιστορία εἶναι γεγονὸς, πιθανὸν ὅμως νὰ μὴ εἶναι μόνον εἰς τὸ εἶδος του. Ὅπως δὴποτε καὶ ἀνέχῃ τὸ πρᾶγμα διηγούμεθα ὅ,τι ἤκουσα καὶ εἶδον. Ἐκαλεῖτο Δουβιβίε, παῖδιον γενναῖον, πρᾶον ὡς ἄρνιον, ὑπηρετικὸν, εὐχαρι... Πλὴν τὸ δυστυχὲς ἦν καταβεβλημένον ὑπὸ τινος ἐλαττώματος... Τί λέγω; ὑπὸ ἀληθοῦς μονομανίης...

Οἱ τυπογραφικοὶ χαρακτῆρες κατεγοήτευον αὐτὸ, τὸ ὄνειρόν του καὶ ἐξ αὐτῶν ἔτι τῶν θρανίων τοῦ σχολείου ἦτο νὰ ἴδῃ τὸ ὄνομά του τετυπωμένον. Αἱ δὲ μόλις ἐξῆλθε τοῦ πανεπιστημίου *alma mater* οὐδὲν σπουδαιότερον εἶχε, εἰμὴ νὰ ριφθῇ ὡς ἀπηλπισμένον εἰς τὴν φιλολογίαν.

Δυστυχὲς παῖδιον!

Τὸ βλέπω εἰσέτι διατρέχον ὅλα τὰ γραφεῖα τῶν ἐφημερίδων μετὰ τα χειρόγραφα του ὑπὸ μάλῃς. Οἱ ὑπηρέται τὸν ἐγνώριζον καὶ ὅτε διέκρινον αὐτὸν εἰς τὰ κάτω τῆς κλίμακος ἀνέκραςον.

Ἐ! Κόρις!... ἀνωφελῶς ἀναζητεῖτε!... δὲν εἶναι τις ἐν τῷ γραφεῖῳ.

Ἐκεῖνο ὅμως ἀπαθὲς, ἀποφασιστικὸν, πλήρες ἐλ-

πίδος ἀνῆρχετο τὰς βαθμίδας καὶ εἰσδύον ἐν μεγάλῃ βίᾳ εἰς τὸ γραφεῖον ἔλεγε·

— Θὰ προσμείνω τὸν συντάκτην. Τέλος κατήντησε νὰ τὸν θεωρῶσιν ὡς ἐπιπλόν. Ὑπνώττειν ἐν τινὶ γωνίᾳ ἐπὶ ὁλοκλήρους ὥρας ὑπ' οὐδενὸς παρατηρούμενος· ἐπερίμενε τὸν συντάκτην!

Ἐνίοτε—σπανιώτατον τὸ τοιοῦτον—ἐλάμβανε ἐπὶ τινὰ στιγμὴν ἐλπίδας ἐγένετο δὲ τοῦτο δασάκις τὸ προσωπικὸν τοῦ γραφείου ἤλασσε. Οἱ νεωστὶ ἐρχόμενοι μὴ γινώριζοντες αὐτὸν ἐδέχοντο ἐνίοτε τί ἐκ τῶν χειρογράφων του ὑπισχνόμενοι εἰς αὐτὸν νὰ τὸ ἀναγνώσῃ.

Δὲν ἐχρειάζετο πλεόστον διὰ νὰ ἐπανακάμψῃ εἰς τὴν μετριότητα κατοικίαν του, λαμβάνων στάσιν ἰδιαιτέρην καὶ καταμετρῶν τοὺς διαβαίνοντας μετ' αὐτοῦ τοιοῦτον, ὡς νὰ τοῖς ἔλεγε...

Χαίρετε!... Καὶ ἐγὼ ἐπίσης θὰ ἴδω ἴσως αὔριον τὸ ὄνομά μου τετυπωμένον.

Αὕτη ἡ ἐπαύριον δὲν ἐφαίνετο ποτέ!

Πλὴν!... ἀπατώμαι... δις παρ' ὀλίγον νὰ γίνῃ.

Πρῶτον εἰς τινὰ τῶν νεκρογεννῆ των ἐκείνων νησῶν, αἵτινες παραδίδουσι τῷ Θεῷ μετὰ τὸν τρίτον ἀριθμὸν τὸ πνεῦμα, ὅπερ ἡδύνατο νὰ ἔχῃσι.

Ὁ ἀτυχὴς Δουβιβίε μόλις ἐπίστευσεν ὅ,τι ἔβλεπε.

Πλὴν ἦτο ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας, καὶ εἰς εὐτυχίαν ἀνέκφραστον ὁπότε ὁ διευθυντὴς τοῦ φύλλου τῷ εἶπεν·

— Ἐλθετε ἀπόψε νὰ λάβητε τὰς διορθώσεις.

— Τὰς διορθώσεις!... Τὰς διορθώσεις κάτωθι τῶν ὁποίων θὰ εὐρίσκονται τὰ ὀκτὼ ταῦτα στοιχεῖα Δουβιβίε. Ἐβλεπεν ὄνειρον ἐρηγορῶς, οὕτω τοῦλάχιστον ἐνόμιζε.

ὦ! πόσον ἡ ἡμέρα τῷ ἐφάνη μακρὰ! πλὴν τέλος παρήλθεν αὕτη.

Μόλις ἐφθασε ἡ πέμπτη ὥρα καὶ ὁ Δουβιβίε μετὰ πάλλουσαν καρδίαν εἰσῆλθεν εἰς τὸ τυπογραφεῖον ἐνθα τῷ ἐνεχείρισαν δύο ράκη χάρτου ὕγρα ἕνεκα τῆς προσψύσεως τοῦ πριστηρίου... Ἐθριάμβευσε...

Δεκάκις ἀνέγνωσε καὶ ἐπανεγένωσε τὸ ἄρθρον του... Εἰκοσάκις ἐγένεθη τῆς εὐτυχίας τοῦ νὰ θαυμάσῃ τὴν ὑπογραφὴν του.

Τὴν ἐπαύριον λίαν πρῶτ' ἐπορεύετο εἰς τὸ γραφεῖον τῆς ἐφημερίδος, ἵνα ζητήσῃ τριάκοντα ἀντίτυπα μετὰ τοῦδε ἀνεκδότου πεζῆς συγγραφῆς του.

Πλὴν... κατηραμένη ἀπάτη ἡ θύρα ἦτο κεκλεισμένη, ἐργάτης δὲ τις τῷ λέγει περιφρονητικῶς.

Τὸ ἄρθρον σας!... Τὸ φύλλον δὲν ἐξεδόθη καὶ δὲν θὰ ἐκδοθῇ διότι, ἐπειδὴ χρεωστοῦσι πολλὰ χρήματα εἰς τὸν τυπογράφον ἀρνεῖται οὗτος νὰ τὸ τυπώσῃ.

Ἡ δευτέρη συγκίνησις τοῦ δὲν ὑπῆρξεν ἥττον δριμύτητος πρῶτης.

Ἡ πεζὴ συγγραφὴ τοῦ ἐγένετο ἐπίσης δεκτὴ μετὰ

πηγαινοερχομοὺς οὗς πρὸ πολλοῦ ἐθαρόνετο ὁ ἀριθμῆ.

Τῷ ὑπεσχέθησαν εἰς τὸ τέλος τῆς ἐβδομάδος.

Ἦσαν αἱ *Ἠχοὶ τῶν Παρισίων*.

Τέλος ἀνεφάνησαν φέρουσαι μὲν τὸ ἄρθρον τοῦ Δουβιβιῆ πλὴν οὐχὶ καὶ τὸ ὄνομά του.

Παραπονέθη.

Καὶ πῶς, λέγει ὁ συντάκτης, δὲν γνωρίζετε ὅτι ἐν ταῦθα οὐδεὶς ὑπογράφει; . . . Ἐὰν τοῦτο δὲν σὰς ἀρέσκει ἀποταθῆτε ἀλλ' αὖτις.

Κατέφυγεν εἰς τὴν κατασκευὴν σκούφων. Εὐχάριστον καὶ εἰρηνικὸν ἄσυλον λαμπρυνθὲν ὑπὸ *Ierome Parmrot*.

Κατὰ πρῶτον ἐγένετο ὑπάλληλος τοῦ καταστήματος· εἶτα δὲ ἐγκατέστη ἐν αὐτῷ. Ἀμα εἶχεν στιγμὴν ἐλευθέραν ἀπέστειλεν εἰς τὰς ἐφημερίδας ἐπιστολάς, ὡς ἦν ἐπόμενον οὐδέποτε δημοσιευομένας, περὶ τοῦ δεινός ἢ δεινός ἀντικειμένου. Ἀλλὰ πάλιν ἐγένετο ἐξαίρεσις καὶ ἐν τινὶ φύλλῳ τῆς ἀντιπολιτεύσεως κατεχωρίσθη ἐπιστολὴ τοῦ Δουβιβιῆ περιέχουσα ἀνακοινώσιν ἀναφερομένην εἰς κατάχρησιν τινὰ τοῦ ἀστυνομικοῦ τῆς συνοικίας του, πλὴν ἀνεῦ ὑπογραφῆς.

Ἡ διεύθυνσις τῆς ἀστυνομίας ἐταράχθη καὶ ἡ ἐφημερίς παρεκλήθη νὰ γνωστοποιήσῃ τὴν πηγὴν τῆς προσβολῆς ταύτης.

Ἐκτοτε ὁ Δουβιβιῆς ἐχαρκτηρίσθη ὡς ὑποπτος μὴ ἀπολαύσας ἐν τούτοις τὴν χαρὰν νὰ ἴδῃ τὸ ὄνομά του τετυπωμένον.

Ἐν τούτῳ τῷ μεταξὺ ἐνυμφεύθη!

Πλὴν κακῶς ἐνυμφεύθη διότι μετὰ ἐν ἔτος εἶχε δίκην περὶ διαζυγίου.

Ἡ ὑπόθεσις προῤῥένησε θόρυβον σκανδαλώδη· πλὴν αὐτὸς ἐσκέπτετο ὅτι τέλος πάντων θὰ ἴδῃ τὸ ὄνομά του τετυπωμένον! . . .

Μετά τινα καιρὸν ὁ Δουβιβιῆς πιστὸς γενόμενος ἀκόλουθος τῆς δυστυχίας, διήρχετο ἡμέραν τινὰ διὰ τῆς ὁδοῦ τοῦ ἀγ. Ὁνωρίου. Ἐβιάδιζεν ἔχων τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην καὶ ἀναπολὼν τὰς συζυγίαν δυστυχίας του, αἰτίνες οὐδ' αὐταὶ ἠδυνήθησαν νὰ ἐπιφέρωσι τὴν τόσῃν ποθητὴν δημοσιότητα.

Αἶφνης μέγας θόρυβος τὸν ἐσταμάτησε.

Ἴππος τις ἀφηνιάσας ἔσυρεν ὄχημά τι.

Εἰς τὸ προκείμενον! . . . Ἴδου πράξις γεννασιότητος! . . . Ναί! . . . ὁρᾷ . . . ὁ ἵππος τὸν ἀνατρέπει . . . τὸ δὲ ὄχημα διέρχεται διὰ τοῦ σώματός του. Ἀστυνομικὸς τις κλητὴρ ἔσπευσε εἰς βοήθειάν του, ἔλαβε τὸ ὄνομα καὶ τὴν κατοικίαν του.

Αἱ ἐφημερίδες δὲν δύνανται νὰ μὴ ἀναγράψωσι τὸν ἥρωισμὸν του . . . Οὕτε αὐτοὺς τοὺς πόρους του δὲν ἤσθανετο.

Τὴν ἐπαύριον λίαν πρῶτ' παραγγέλλει νὰ τῷ φέρωσι τὴν ἐφημερίδα τῶν δικαστηρίων, ἣν ἔφερον εἰς τὴν κλίνην του.

Διατρέχει τὰς *Εἰδήσεις*.

Ἴδου! . . . ἡ καρδιά του πάλαι, ὥστε νὰ διαρραγῇ.

Ἀναγινώσκει . . .

Χθὲς περὶ τὴν 3 ὥραν μ. μ. συμβὰν σοβαρὸν συνέκίνησεν ἅπασαν τὴν συνοικίαν τοῦ ἀγ. Ὁνωρίου. Γενναῖος διαβάτης κατεσυντρίβη θέλων νὰ κρατήσῃ ἵππον ἀφηνιάσαντα. Εὐτυχεὶς λογιζόμεθα δυνάμενοι νὰ γνωστοποιήσωμεν τὸ ὄνομα τοῦ ἀτρομήτου τούτου πολίτου. Ὀνομάζεται . . . Διρυβῶ.

Ἡ ἐφημερίς εἶχε τυπογραφικὸν λάθος . . .

Ἦτο μέγιστον . . .

Ὁ Δουβιβιῆς ἐστράφη περὶ τὸ προσκεφάλαιον . . .

Ὅτε ἡ νοσοκόμος τὸν ἐπληττασεν οὗτος ἦτο νεκρός.

Ἀπέθανε χωρὶς νὰ ἴδῃ τὸ ὄνομά του τετυπωμένον! . . .

Εἶχον ἄδικον νὰ εἶπω ὅτι ἦτο μάρτυς;

Μετάφρασις Ν. Π. Θ.

ΑΓΩΝΕΣ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 12)

Αὕτη ἡ περίστασις παρέσχεν τὴν ἐλευθερίαν εἰς τὰς γυναῖκας οὐχὶ μόνον νὰ εἰσέρχωνται ἀλλὰ καὶ νὰ ἀγωνίζωνται.

Ὡς πρῶτην τῶν γυναικῶν ἀγωνισθεῖσαν εἰς τούτους τοὺς ἀγῶνας καὶ λαβοῦσαν τὸν διὰ τοῦ ἄρματος στέφανον, ὁ Πausanias (ἐν Λακωνικ. σελ. 222). ἀναφέρει Κνήσκαν τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως Ἀρχιδάμου, καὶ μετὰ ταύτην ἄλλαι πολλαὶ ἔλαβον τὸν Ὀλυμπιακὸν στέφανον καὶ μάλιστα ἐκ τῆς Μανεδονίας. Εἰσερχόμεθα εἰς τὸν τρόπον καθ' ὃν ἠγωνίζοντο.

Οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες ἤρχίζον τῇ 10 ἡμέρᾳ τοῦ Ἑκατομβαιῶνος ὡς ἀνωτέρω εἰρηται.

Ὅθεν τὴν ἐσπέραν ἐκηρύττοντο τὰ ὀνόματα τῶν ἀγωνισθησομένων, καὶ ἀμέσως ἤρχίζον αἱ θυσίαι διαρκεῖσαι μέχρι τοῦ μεσονυκτικοῦ. Ἐπειτα ἕκαστος ἔτρεχε νὰ καταλάβῃ θέσιν τινὰ ἐν τῷ Σταδίῳ διὰ νὰ βλέπῃ τοὺς ἀγωνιζομένους. Ἀμα δὲ ἐξημέρωνεν πάντες οἱ θεαταὶ εἶχον καταλάβει τὰς θέσεις των, τῶν ἀθλητῶν ὄντων ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ Σταδίου. Τοῦτο ἦτο 600 ποδῶν τὸ μῆκος καὶ ἀνάλογον τὸ πλάτος τὸ δὲ σχῆμα αὐτοῦ φαίνεται ὅτι ἦτον ὠσειδὲς καὶ τὸ μὲν μέρος ἐξ οὗ ἐλάμβανον τὴν ἀρχὴν οἱ ἀγωνισταὶ ἐκαλεῖτο Ἀφesis, Ὑσπληγῆ, Βελβίς καὶ Γραμμῆ, διότι ἦτο σχοινίον τι διαπερόμενον ἀπὸ τῆς μιᾶς ἕως τῆς ἐτέρας ἄκρας τοῦ Σταδίου διὰ νὰ μὴ προτρέξῃ τις καὶ διὰ νὰ ἴστανται πάντες ἐν τῇ αὐτῇ ὀριζοντίῳ γραμμῇ. Τὸ σχοινίον τοῦτο ἔλυετο ἀμέσως μετὰ τὸν ἥχον τῆς σάλπιγγος. Τὸ μέρος ἐνθα ἐμελλον νὰ φθάσωσι ἐκαλεῖτο Τέρμα ἢ Τέλος ἢ Βατήρ, ἐὰν δὲ φθάνοντες εἰς τὸ Τέρμα κτλ. ἐπάτρεφον τότε ἐκαλεῖτο Νόσσα ἢ Καμπτήρ.

Πανταχοῦ δὲ καθὼς εἰς τὸ Σταδίου οὕτω καὶ εἰς πάντα τὰ μέρη ἐνθα ἐκάθηντο θεαταὶ ἦσαν στρατιῶται διὰ νὰ φυλάττωσιν τὴν κοινὴν τάξιν καλούμενοι